

havdes for Haanden den Gang, var anskaffet i Tiden siden 1865, langs af Sted, ikke alt sammen i 1866—67, men langs af Sted lige op til 1876, altsaa det Felttskyts, vi havde, var fra 1—11 Aar gammelt. Men Udviklingen paa dette Omraade i teknisk Henseende gjorde, at hvad der i 1876 var forholdsvis nyt Felttskyts, dog alligevel var forældet, og det var ud fra denne Betragtning, i Erkendelse af dette Faktum, at man bevilgede dette Feltartillerimateriel i den overordentlige Samling efter det sejrige Valg, hvor Forsvarssagen, misbrugt i Partiformaals Tjeneste, havde lidt saa stærkt et Nederlag, som sket var. I 1867 fremstod Bagladeremingtongeværet. Det blev anskaffet. 22 Aar efter var dette Vaaben forældet, og vi fik og have faaet og ere nu færdige med Forsyningen af Fodfolket med dette ny Vaaben af 1889, trods det altsaa, at vi havde faaet et nyt Gevær efter 1867.

Jeg nævner dette som sideordnede Kendsgerninger med det, jeg nu vil anbefale, nemlig at følge Krigsministerens Forslag i det her foreliggende Tilfælde. Jeg kan dog ikke lægge Skjul paa, og deri er jeg sikkert enig med Flertallet i dette Ting, at det vilde have været ønskeligt, om denne Sag kunde have været udsat til Overvejelse i den Forsvarskommission, som er os bebudet, men efter at den højtærede Krigsminister har fremsat sit Forslag og har motiveret det skriftlig, som sket er, og mundtligt, som sket er, og i sin mundtlige Motivering saa stærkt som det var ham muligt, fremhævede, at han ikke tør paatage sig Ansvaret for dette Forholds Oprøholdelse, hvis Tinget ikke er ham følgagtigt, efter dette kan jeg kun anbefale det høje Ting at gaa ind paa Forslaget, saaledes som den højtærede Krigsminister ønsker det. Ogsaa den Omstændighed, ogsaa det politiske Moment, at vi nu staa saaledes i det, at Ministeriets, Kabinetets Krigsminister kommer her til dette Ting og siger: Det er min bestemte Overbevisning, at dette Forhold ikke kan fortsættes, jeg foreslaar det ændret saadan og saadan, og hvis det ærede Ting ikke kan følge mig, ja, saa kan jeg ikke længere tage Ansvaret derfor — ogsaa dette politiske Moment (man kan sætte det over eller ved Siden af eller under det andet, jeg har nævnt, enhver kan, hvad det angaar, gøre, som han vil) — er for mig en stærk Anbefalingsgrund i Henseende til at være den højtærede Minister følgagtig.

Dermed skal jeg anbefale Forslaget til det høje Ting.

Neergaard: Dette Ting har aldrig under de skiftende Ledelser, hvorunder det har været, modsat sig en Fornydelse af vort Krigsmateriel, naar det gamle var blevet forslidt og ubrugeligt og ude af Stand til at løse sin Opgave. Derfor kan der heller ikke være noget i Vejen for, at dette Ting tager dette Forslag her under velvillig Overvejelse. Med Hensyn til den tekniske Side af Sagen er der jo ikke givet os noget videre Materiale til derpaa at begrunde en Dom, men jeg for mit Vedkommende tager mod det, eftersom jeg selv, og jeg antager, det gaar de allerfleste Medlemmer af dette Ting ligesaa, ikke har de fornødne saglige og tekniske Betingelser til at fælde en selvstændig Dom, selv om man havde mere Materiale dertil. Men hvad den tekniske Side af Sagen angaar, kan jeg rolig sige, at vi kunne berolige os med den højtærede Krigsministers Autoritet, som vil være ubestridt, idet der netop paa dette specielle Omraade som bekendt her i Landet ikke findes nogen større teknisk Autoritet end netop han.

Naar jeg ser paa selve dette Forslag, er det ikke noget nyt for dette Ting, det har jo foreligget Tinget to Gange før, ganske vist ikke i samme Skikkelse, men i Skikkelse af en Begæring om en Bevilling til Prøver og Forsøg. Det var jo givet, at naar dette Ting havde givet en saadan Bevilling, vilde det ogsaa komme til at give den endelige Bevilling til selve Kanonernes Anskaffelse. Dette Ting har indtaget en tøvende, men ingenlunde afvisende Holdning til tidligere Regeringers Forslag i saa Henseende. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa en Tale, som den nuværende højtærede Kultusminister, det tidligere ærede Medlem for Ringkøbing, holdt, den Gang Forslaget var til første Behandling for to Aar siden. Der var i det daværende ærede Medlem for Ringkøbings Tale ikke et eneste Ord, som sagligt bestred dette Forslag. Derfor kan det heller ikke siges, at der er nogen Skiften Signaler i, at dette Forslag fremsættes af denne Regering.

Imidlertid er det jo ganske sikkert, at medens Tinget tidligere stillede sig tøvende til Forslaget og ikke gik ind paa det samtidig med, at man heller ikke forkastede det, saa begærer jo Regeringen i Dag af os, at vi skulle stille os paa en anden, mere positiv Maade. Jeg maa da paa den Gruppens Vegne, som jeg tilhører, sige, at naar vi agte at støtte dette Forslag, saa ønske vi det, idet jeg i øvrigt henviser til mine indledende Bemærkninger, opfattet som en Tillidserklæring til den